

Kreta cirklo

Socialisme
o
barbarie

cercle de grix

França:
la lluita contra
la reforma
de les pensions
continua

POR UNA SUBIDA
REAL DEL IPE
QUIEN ROBA PENSIONES
LO PAGAN

UN GOVERN
PER
ESTABILITZAR
LA MONARQUIA

círculo de tiza

NO. 5 HIVERN 2020

Internaciema Kolektivista Cirklo

Índex

<i>Un govern PSOE-PODEMOS per a intentar estabilitzar la monarquia.....</i>	<i>pàg. 3</i>
<i>França: vaga indefinida dels transports públics contra el projecte de reforma de les pensions.....</i>	<i>pàg. 5</i>
<i>Crisi política a l'Estat Espanyol.....</i>	<i>pàg. 7</i>
<i>Ja n'hi ha prou d'intervencions militars nord-americanes contra l'Iran!.....</i>	<i>pàg. 10</i>
<i>Chile: ¡Fuera Piñera!</i>	<i>pàg. 12</i>
<i>¡Retirada immediata del ejército turco de Siria!.....</i>	<i>pàg. 15</i>
<i>Dialèctica de la (malaguanyada) Natura.....</i>	<i>pàg. 16</i>

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'organ d'expressió de

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

Internaciema Kolektivista Cirklo

és simpatitzant del

Col·lectiu Revolució Permanent

www.revolucionpermanente.com

Un govern PSOE-PODEMOS per a intentar estabilitzar la monarquia

La crisi política espanyola està emmarcant-se en un nou context de lluita de classes internacional, on la vaga indefinida dels transports públics francesos (mes i mig!) és actualment la fita més important. Una onada impressionant de rebel·lions contra els governs en tots els continents (Argèlia, Xile, Haití, Líban, Iran, Sudan, Hong Kong...) ha posat sobre el tauler mundial la fragilitat dels sistemes de dominació capitalista que imposen a les masses una pobresa creixent. Amb una característica bastant general: les mobilitzacions tendeixen a escapar del control de les velles direccions reformistes (polítiques i sindicals) o directament burgeses, de la mateixa manera que es va veure durant els aldarulls de Catalunya en l'octubre passat.

Ara, en Espanya, el nomenament del nou govern PSOE amb Pablo Iglesias en una vicepresidència i quatre ministres de PODEMOS, domina momentàniament "l'ambient polític" de l'Estat Espanyol. Per a la seua formació s'ha necessitat l'abstenció, quan no el vot favorable, de tot tipus de partits regionalistes, nacionalistes i independentistes, la major part dels quals - i sobre tot els més importants (ERC i PNV) - representen directament una fracció de les burgesies perifèriques.

Cap problema per als nostres socialdemòcrates tradicionals (PSOE) i els de nou cuny (PODEMOS, els que fa cinc anys "assaltaven els cels"). El programa de govern que han anunciat no posa en qüestió cap element estratègic per al manteniment de l'estatus quo social, polític ni econòmic de l'Estat Espanyol.

En 50 pàgines plenes a vessar d'expressions totalment buides del tipus "es revisarà, s'estudiarà, s'apostarà, s'impulsarà", el document signat per Pedro Sánchez i Pablo Iglesias destaca molt més pel que calla que no pel que diu que farà.

Per exemple, després de titular un apartat amb la vella promesa electoral "derogarem la reforma laboral de 2012", es comprova que només preveuen derogar algun dels aspectes més agressius d'eixa reforma, mentre pensen mantenir una bona part d'ella i la totalitat de les anteriors. El text

promet hipòcritament "avançar en la reducció de la precarietat i la pobresa" quan, precisament, eixes reformes són les culpables de l'extensió generalitzada de la precarietat laboral en la classe obrera, dels salaris de misèria conseqüents i de la pèrdua de drets front al poder patronal. En aquest context, l'anunci d'un "nou Estatut del Treballador" ha d'entendre's com la voluntat d'incorporar les reformes laborals al rang de llei orgànica i d'introduir l'acomiadament gratuït dels treballadors, implantant l'anomenada "motxilla austríaca" que defensa el PSOE.

El programa de govern inclou la revalorització de les pensions segons l'IPC, guanyada per la gran lluita dels treballadors jubilats, però preveu mantenir el pensionàs del Govern Zapatero i aprovar un d'addicional.

El problema de l'habitatge, que desespera milions de famílies, s'encara amb bones paraules ("se frenarà, s'impulsarà") mentre existeixen centenars de milers de pisos en mans dels bancs i dels fons voltors, que no tenen res a témer dels nous governants.

L'ensenyament de la religió deixarà de ser curricular, però no es tocarà el finançament de l'ensenyament privat, majoritàriament religiós, ni de la religió en els centres públics. Tampoc, és clar, l'escandalós finançament general de l'església catòlica.

Pool Moncloa/Fernando Calvo

La Llei d'Estrangeria, l'existència dels CIE's, la militarització de les fronteres contra els migrants, la pertinença a l'OTAN i les intervencions de tropes espanyoles a l'estranger tampoc entren en la voluntat "reformista" del nou govern.

Tot l'aparell repressiu serà mantingut, però per si algú es preocupa, s'anuncia repetidament (almenys en dos punts) l'increment dels efectius de las "forces i cossos de seguretat de l'estat" a més "d' un pla d'infraestructures de la Guàrdia Civil".

Ni la Llei Mordassa pensen derogar de veritat: es limiten a dir que faran un altra Llei que la "substituirà". Podem imaginar que ho faran en la línia del Decret-Llei de mordassa digital aprovat recentment pel govern de Pedro Sánchez, per reforçar la repressió de les protestes massives contra la sentència dels presos independentistes catalans.

El govern del PSOE-Pedro Sánchez no ha rebaixat ni una mica la repressió desenvolupada contra Catalunya pel govern Rajoy. Ni modificat la infame política penitenciària contra els presos bascos que implantà Felipe González. Ara, en mans del govern PSOE-PODEMOS, la negació del dret a l'autodeterminació del poble català pren la forma d'oferta de "diàleg dintre de la constitució", el que no pot tindre més significat que guanyar temps per desactivar les mobilitzacions catalanes dels darrers anys, i les recurrents en Euskadi, que posen en qüestió directament la monarquia, es a dir, el sistema de dominació polític del capital a l'Estat Espanyol.

En resum, el nou govern es proposa oferir algunes reformes que creen il·lusions de canvi al si de la classe obrera (de la que formen part els pensionistes), de les nacionalitats oprimides i dels sectors socials amb més capacitat mobilitzadora, com ara, les dones i els homosexuals.

Ja ha obtingut (i continuarà comprant) l'aval explícit de les burocràcies sindicals i la col·laboració dels dirigents nacionalistes i dels moviments feministes i LGTB majoritaris, com en altres ocasions els governs PSOE. Però l'estabilització política que busca per tancar la crisi històrica de la monarquia i assolir "la pau social" és la quadratura del cercle, perquè cap dels problemes que han estat a la base de la crisi política dels darrers anys van a ser resolts.

Les condicions de vida de la classe obrera han empitjorat molt les darreres dècades, per les crisis econòmiques successives, l'atac de tots els governs (inclosos els del PSOE) contra les velles conquestes socials, i fins i tot més pel desbocament del preu de l'habitatge. Hi ha 3,2 milions d'aturats i entre els joves

menors de 25 anys la taxa d'atur és del 33,4%. Els salaris no recuperen el poder adquisitiu, el 92% dels nous contractes són eventuals i la majoria d'ells per hores i dies. La jornada real de huit hores és un vell somni. I ja s'acosta la propera crisi, que reforçarà necessàriament les exigències de la burgesia cap al govern, perquè l'ajude a augmentar la seua part del pastís menguant i perquè reprimisca sense massa contemplacions les lluites obreres i socials.

Per la mateixa raó, l'agressivitat dels partits del trifachito contra el govern de la coalició "d'esquerres" - ja desbocada - anirà in crescendo, per molt que aquest demostre ser un lleial gestor del capitalisme i defensor de la unitat d'Espanya. Quan les coses van malament, l'amo prefereix més governar directament que no amb intermediaris.

A més, contra aquest tipus de govern, el missatge de populisme feixistenc de VOX és probable que incremente la seua audiència entre les capes de la petita burgesia en perill de pauperització i fins i tot en algunes franges de la classe obrera. Aquestes capes socials, quan deixen d'esperar del govern una millora de la seua situació, i no veuen que les organitzacions de la classe obrera lluiten per un futur diferent, es tornen especialment permeables als discursos més reaccionaris i activament antiobrers que es presenten sota la bandera de la pàtria, la raça, la religió i la supremacia del mascle.

Aquest govern PSOE-PODEMOS, en definitiva, treballarà per augmentar "la governabilitat" burgesa de l'Estat, però no assolirà ni un dia de respir atorgat pels partits, els medis de comunicació i els aparells de l'estat, en mans de la dreta espanyolista, hereva - totes de les seues branques - del franquisme.

Als revolucionaris compromesos en organitzar un autèntic partit de la classe obrera que lluite per acabar definitivament amb la putrefacció econòmica, política i social del capitalisme, ens pertoca dir-ho ben clar: tot i que amb un "talant" diferent, aquest govern treballarà sotmès a la burgesia i, per això mateix, no resoldrà els problemes dels treballadors i treballadores. Ni alliberarà de l'opressió els pobles. Tampoc amb ell hi ha futur. Només si aconseguim arrancar-li el poder a la classe capitalista i prendre'l amb les nostres mans evitarem que cada dia la nostra existència siga més dura i miserable.

17 de gener de 2020

França: vaga indefinida dels transports públics contra el projecte de reforma de les pensions

Des del 5 de desembre, els treballadors dels transport públics de França sostenen una vaga indefinida per tirar avall sense negociacions el projecte del govern Macron de reformes de les pensions. Però les direccions sindicals accepten les invitacions de Macron per negociar "alguna millora" i es neguen a cridar a la vaga general de tota la classe obrera fins a la retirada incondicional del projecte.

El 17 de desembre, el primer ministre ha reafirmat la seua "absoluta determinació" d'implantar el projecte Macron, sistema de pensions per punts que implicarà una reducció general de les pensions dels jubilats i l'increment dels anys de treball per a tindre dret a elles. El 18 de desembre, Macron ha fet saber que "no abandonarà el projecte, no el desnaturalitzarà tampoc, encara que està disposat a millorar-lo mitjançant el diàleg amb els sindicats i en el si de les empreses clau com l'SNCF [societat nacional de ferrocarrils] i la RATP [consorci de transports de París]"

Mentre anunciava clarament el seu objectiu, el Primer ministre citava a les organitzacions sindicals, primer per separat, el 18 de desembre, després juntes, el 19 de desembre. Totes les direccions sindicals han acceptat i, amb això, han atorgat al govern via lliure per maniobrar a gust.

El govern, com Le Pen, crida a parar les vagues dels transports públics durant "la treva de Nadal". I al temps obri taules de negociacions per sector, proposant canvis cosmètics amb la finalitat de dividir als treballadors i trencar la vaga.

De manera gens ni mica sorprenent, el govern ha rebut el suport a penes vetlat de les direccions de la CFDT i de l'UNSA

[centrals sindicals], que han cridat a suspendre la vaga. Mentrestant, els dirigents de FO, CGT, SUD i FSU [centrals sindicals de pes major] es presten a negociar l'aplicació del projecte Delevoye-Macron [pensionàs] a la RATP, a l'SNCF i a l'Educació pública. Dit d'una altra manera: els dirigents sindicals accepten el projecte.

No obstant això, la vaga dels treballadors dels ferrocarrils i transports de París es manté amb l'objectiu ben clar: retirada pura i simple del projecte. Però el govern espera que quede aïllada i s'esgoti, perquè els treballadors dels transports públics no poden vèncer sols.

Durant les jornades del 5, 10 i 17 de desembre les manifestacions i vagues han sigut massives en tot el país. La Intersindical CGT-SUD-FO-FSU ha decretat per al 9 de gener "una nova i potent jornada de vaga i de manifestacions interprofessionals i intergeneracionals". S'han sumat a ella el PCF, LFI, EL, NPA, POI, UCL, POID...

Com sempre, no es convoca a la vaga general, s'abandona de fet als vaguistes dels transports públics i es mantéla política estèril d'accions simbòliques i de jornades d'acció. El govern no té res a témer, sap perfectament que la successió de jornades d'acció mai ha permés a la classe obrera guanyar en res, ni ahir ni hui, i que únicament serveix de cobertura a la política de negociació dels atacs.

Dirigents dels sindicats organitzeu immediatament una caixa central i nacional de solidaritat financera amb els vaguistes!

Trenqueu amb el govern, deixeu de negociar el projecte!

El temps corre. Només la convocatòria d'una vaga general fins la retirada del projecte pot unir en un sol bloc tota la classe obrera contra el govern, convèncer els indecisos, bloquejar tot el país, incorporar la joventut en formació, amenaçar el govern.

Això és el que cal imposar als sindicats, a les assemblees generals democràtiques i sobiranes. Aquest és el mandat que han de tindre els comitès de vaga que cal triar, el mandat dels delegats que cal designar per organitzar, coordinar i centralitzar la vaga general, a nivell local, regional i nacional.

Pamflet del Groupe Marxiste Internationaliste (secció francesa del COREP)

21 de desembre de 2019

Crisi política a l'Estat Espanyol

Ara és el moment! Davant la situació creada per la sentència del procés, la mobilització de masses per tota Catalunya i la repressió exercida pels governs central i autonòmic contra ella, cal respondre en termes de classe arreu de tot l'Estat Espanyol. Els sindicats obrers,

els partits que diuen defensar-nos, totes les organitzacions del moviment obrer han de cridar a la lluita com un sol puny en solidaritat obrera contra el capital i el seu estat, contra la repressió!

Cinc anys de crisi política continua de l'estat monàrquic

Tot el sistema de dominació política de la burgesia a l'Estat Espanyol es troba en crisi des de 2015. Les quatre convocatòries generals en quatre anys reflecteixen la incapacitat de la classe dominant per a constituir un govern estable. I això malgrat els grans esforços de tots els partits que configuren el parlament per evitar l'enfonsament de la monarquia, defugint de posar el focus en la putrefacció de l'estat, que va estar a la base de la caiguda de Rajoy. Una gran ombra de silenci còmplice o de petites declaracions de circumstàncies cobreix l'espectacle de la corrupció política generalitzada (inclosa la Casa Reial). Silenci també davant del cas Villarejo que mostra com la judicatura, la policia i els serveis d'intel·ligència han estat posats a disposició directa dels interessos polítics i econòmics més repugnants

(guerres a l'interior del PP, muntatges contra adversaris polítics com Podemos i catalans, conspiracions econòmiques dels bancs i grans empreses a l'interior i a l'exterior de l'estat).

La burgesia no aconsegueix que el PP, el seu representant polític central durant els darrers 40 anys, remunte la crisi o siga substituït netament per l'alternativa preparada ad hoc (Ciudadanos). La incorporació de Vox fins ara no ha estat suficient i sembla que inclús pot retrocedir les properes eleccions. El PSOE, la taula de salvació en aquest tipus de circumstàncies, ni aconsegueix la majoria necessària ni és capaç d'arribar a acords que li permetisquen governar amb tranquil·litat.

Res ha sigut suficient. Ni les clares instruccions d'Ana Botín (Banc Santander) al dia següent de les eleccions del 28 d'abril del 2019, demanant al PP i Ciudadanos que «deixen governar al PSOE». Ni la tradicional venda de vots del PNV, ni el vergonyós entreguisme dels partits de la burgesia catalana (PDCAT i ERC) pidolant l'indult per als seus presos del procés. Ni les facilitats de Podemos, decidit a acceptar qualsevol pacte que li permetisca incorporar-

se a les prebendes de l'estat burgés i frenar el sagnat generalitzat de les seues files.

Les falses il·lusions dels milions de treballadors i treballadores, de joves, que voten PSOE, IU. Podemos, Bildu i assimilats, topeten una i altra vegada amb la realitat: elecció darrere elecció, res substancial no ha canviat per a bé. El PSOE, al govern des de fa un any, no ha tocat cap de les mesures més agressives dels governs anteriors contra la classe obrera i la població treballadora, contra les llibertats democràtiques ni contra Catalunya. Ni tan sols ha depurat l'administració de l'estat, la judicatura, la policia, el CNI, etc, dels elements col·laboradors amb la corrupció de l'etapa PP.

A hores d'ara, resten en peu totes les reformes laborals i de les pensions, la llei Mordassa, la reforma del Codi Penal, les lleis d'Arrendaments i Hipotecària o la Llei d'Estrangeria. L'Estat Espanyol continua tractant com aliats i venent armes a països amb règims dictatorials que duen guerres abjectes contra pobles, com ara Israel, Aràbia Saudita i Turquia. I, per suposat, les tropes espanyoles mantenen totes les seues intervencions imperialistes a l'exterior, com en Afganistan i Síria.

L'actual govern del PSOE no ha afluixat ni una mica la repressió permanent contra la classe obrera ni contra Catalunya i les altres nacionalitats. Les lleis més repressives de l'era Rajoy s'apliquen fil per randa com aleshores. Les multes i detencions es multipliquen i als

jutjats i les presons continua havent-ne centenars de lluitadors sindicals i socials.

La sentència del procés manifesta una cínica impostura que és reflexe de les maniobres de càstig a l'adversari. D'una part s'afirma que va ser una ridícula enganyifa sense cap ni peus i de l'altra se la castiga durament com a un intent de sedició (sense violència). Una novetat en la judicatura europea! Un arranament de comptes entre fraccions de la burgesia que haguera pogut ser evitada pel govern durant els mesos anteriors. Ben al contrari, ara l'adoba amb el reforçament de

l'ocupació militar i policial extrema del territori català i amb l'amenaça d'una nova aplicació de l'art. 155 i de la Llei de Seguretat Nacional. L'acatament de Pedro Sánchez a la sentència i al «compliment integral de les penes», mentre organitza les càrregues policials contra les massives mobilitzacions de resposta, és també un avís per a navegants: el PSOE avala la tesi de la sentència del Tribunal Suprem per la qual qualsevol protesta o mobilització social pot ser qualificada penalment de sedició!

La classe obrera necessita un partit propi que lluite per acabar definitivament amb totes les seues penúries

S'acabà la gran crisi econòmica del 2008-09 i ja està a portes una de nova, però mentrestant les condicions de vida de la classe treballadora no han deixat d'empitjorar substancialment. L'atur crònic, la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris, l'amenaça contra les pensions, la precarització generalitzada del treball, l'habitatge a preus impossibles, els desnonaments, la degradació de la sanitat i educació públiques, la sobreexplotació dels migrants, la pobresa feminitzada, constitueixen el nostre dia a dia.

Els dirigents de les grans federacions sindicals (CCOO i UGT) col·laboren amb el manteniment de la situació política i social mitjançant un pacte perpetu de pau social amb la patronal i el govern de torn.

Tots els dirigents dels partits que diuen defensar els interessos dels treballadors han entrat al joc de la dominació de classe, limitant-se a demanar miquetes a l'amo, perquè tinguem algun interès en votar-los. PSOE, IU, però també Podemos, Bildu o la CUP, estan ansiosos de formar part dels governs burgesos autonòmics o central, de donar una suposada coloració «progressista» al manteniment de l'ordre burgès actual que garanteix l'explotació capitalista. Cadascú amb la seua modalitat, tots estos partits enverinen als treballadors

amb ideologies alienes que els neguen com a classe en lluita irreconciliable amb la burgesia. És el cas del democratism «ciutadanista» del PSOE i IU, però també del «ciutadanisme radical» de Podemos, que intenta fer creure que el «vot del poble» als parlaments pot fer canviar alguna cosa important i plora per arribar a ser la cossa del PSOE.

O de «l'independentisme d'esquerres», de Bildu i la CUP, que crea la il·lusió de l'existència d'una nació on les classes tenen interessos comuns i desvia completament la ràbia social al focus de l'opressió nacional, total per defensar «la unitat popular» amb la seua burgesia perifèrica i acabar cobrint la subordinació i tripijocs d'aquella amb la monarquia.

Les noves eleccions no solucionaran res

L'estat burgès és una màquina burocràtica creada per assegurar i defensar els interessos de la classe dominant. Els governs, al capdavant, només són la junta gestora dels assumptes generals de la burgesia. A les eleccions simplement ens deixen triar qui farà aquesta funció. Si existira un partit obrer revolucionari es podria presentar a les eleccions i utilitzar la tribuna parlamentària per explicar precisament això, que res es

resol amb unes eleccions, que les nostres reivindicacions han de ser defensades amb les nostres pròpies mans, en la lluita sense quarter que ens organitzi i unifique com a classe per damunt de tot tipus de divisions, entre elles les nacionals.

Eixe partit no existeix i una bona part dels treballadors, malgrat l'experiència, cerca utilitzar el vot als dels partits anomenats «d'esquerres» per revertir o almenys esmorteir les pitjors conseqüències de tots els atacs dels governs del PP. Aquests treballadors cerquen també instrumentalitzar eixe vot per fer muralla front al franquisme reviscolant.

A eixos treballadors nosaltres els cridem a votar al partit que consideren més útil per a concentrar la força de la

nostra classe en aquest terreny i ocasió. Però els expliquem amb claredat que, com demostra la història, inclosos els sis mesos que han passat des dels anterior comicis d'abril de 2019, que és la política traïdora de col·laboració de classes d'eixos partits la que adoba el terreny del feixisme i que l'única possibilitat d'aconseguir victòries és la lluita organitzada i unida als centres de treball, els barris obrers, els carrers..., com fan els pensionistes els darrers anys.

Cal posar-se a construir l'instrument necessari per posar fi a tota explotació i opressió

Siga el que siga el resultat electoral, cal que tots els treballadors i treballadores més conscients ens reorganitzem sobre bases polítiques de classe per escapar d'aquest sistema econòmic i social capitalista que es podreix i ens devora.

Som la classe social majoritària, l'única classe productiva. El nostre futur, al que està lligat el de la humanitat, rau en construir un nou partit obrer

revolucionari sense lligams amb la classe enemiga, que siga una eina activa de a construcció alhora d'una internacional obrera revolucionària. Un partit amb un programa revolucionari que eleve l'actual endarreriment del nivell de consciència dels treballadors i els faça encaminar tots els combats cap a la desaparició definitiva de les classes, de l'explotació i l'opressió d'una part de la societat sobre l'altra, cap el socialisme.

I cal respondre ja a les agressions i la repressió de l'estat

Ara és el moment! Davant la situació creada per la sentència del procés, la mobilització de masses per tota Catalunya i la repressió exercida pels governs central i autonòmic contra ella, cal respondre en termes de classe arreu de tot l'Estat Espanyol.

Els sindicats obrers, els partits que diuen defensar-nos, totes les organitzacions del moviment obrer han de cridar a la lluita com un sol puny en solidaritat obrera contra el capital i el seu estat, contra la repressió!

Perquè cal i és possible una Vaga General fins aconseguir totes les nostres reivindicacions:

- **Per l'organització assembleària i coordinació centralitzada de les treballadores i treballadors a les fàbriques, les empreses, els barris, els pobles! Per l'autodefensa de les nostres lluites!**
- **Ninguna confiança en els dirigents que ens han dut al present carreró sense eixida!**
- **Pel treball, els salaris, les pensions i l'habitatge dignes!**
- **Per la defensa de la sanitat i l'educació universals, públiques, gratuïtes, laiques i de qualitat!**
- **Per la defensa de totes les llibertats democràtiques: d'expressió, organització, reunió, vaga, manifestació i protesta!**

Per la llibertat i anul·lació de tots els càrrecs i sentències contra els lluitadors polítics i socials!

Per l'exercici democràtic del dret a l'autodeterminació de tots els pobles!

Abaix la monarquia! Per un govern obrer! Per la república obrera!

Ja n'hi ha prou d'intervencions militars nord-americanes contra l'Iran! Fi del bloqueig!

El 14 de novembre de 2019, el govern iranià anuncia l'augment dels preus dels combustibles. Del 14 al 18, una explosió d'ira popular sacseja el país. La República Islàmica, escaldada per les manifestacions populars de 2017-2018, bloqueja Internet i ofega la revolta en sang. La policia, els "basij" (milícia islamista vestida de civil) i els "pasdaran" (guàrdies de la contrarevolució islàmica) arresten a milers d'opositors i maten almenys a 1.500 manifestants (Reuters, 23 de desembre). La repressió sembla particularment violenta entre les minories (kurds, àrabs, etc.): els pasdaran usen metralladores en Mahshahr, una ciutat en Khuzestan (sud-oest) amb una majoria àrab.

El 3 de gener de 2020, l'assassinat a l'Iraq - mitjançant un dron - del general iranià Qassem Soleimani, per decisió del president dels Estats Units, té l'efecte temporal d'acostar la població cap al govern iranià i de reduir les diferències entre faccions de la burgesia islamista. Les manifestacions de dol i protesta són massives, fins i tot en Khuzestan.

L'estat nord-americà ha assumit durant molt de temps el dret de matar de fam a poblacions senceres, de privar-les de medicaments, de sufocar l'economia de països sencers, imposant bloquejos, com ho ha fet contra Cuba, contra l'Iraq abans d'envair-lo, com ho fa hui contra l'Iran. L'estat estatunidenc s'arroga el dret d'enderrocar als governs, fins i tot de matar a qui no li agrada, sense ni tan sols haver declarat la guerra. Acaba de fer-ho en el territori d'un estat aliat sense consultar al seu govern. El general Soleimani va ser assassinat a causa del conflicte entre la principal potència imperialista del món i una potència regional, els interessos dels quals xoquen en el Mitjà Orient. Era el cap de la "Força Al-Quds", la branca internacional dels Pasdaran. El que l'estat nord-americà no li perdona és haver exercit un paper al Líban, Síria i l'Iraq en crear, armar i finançar milícies xiïtes sobre una base sectària i religiosa; haver participat en la derrota de l'exèrcit israelià al Líban en 2006; haver respost a la renúncia del tractat de no proliferació nuclear per part dels Estats Units i al bloqueig de l'Iran amb operacions contra petroliers en l'Estret d'Ormuz, contra una refineria a Aràbia Saudita, contra una base estatunidenca a l'Iraq i finalment contra l'ambaixada dels Estats Units a l'Iraq.

Però la Força Al-Quds i els pasdaran són tan enemics de la classe obrera i del comunisme com l'estat major de l'exèrcit dels Estats Units i els caps de la CIA. Els guàrdies no sols són part de l'aparell repressiu de la burgesia iraniana, sinó que els seus dirigents controlen una part important de l'economia. A Síria, des de març de 2011, molt abans de la intervenció de l'exèrcit imperialista rus al setembre de 2015, la força Al-Quds va contribuir a salvar a Assad-fill de la revolució que l'amenitzava.

Entre bastidors, Soleimani, els pasdaran i l'estat iranià han col·laborat més d'una vegada amb "el gran Satanàs" (els Estats Units en els discursos dels aiatollàs): en 2001, a l'Afganistan contra els talibans; en 2003, a l'Iraq per a establir un govern provisional; en 2016, a l'Iraq contra l'Estat Islàmic.

A causa de la desproporció dels mitjans militars, les represàlies del règim clerical iranià es van limitar a atacs amb míssils durant la nit del 7 al 8 de gener en dues bases militars estatunidenques a l'Iraq, que no van causar víctimes. D'altra banda, un avió civil d'una companyia ucraïnesa, ple de passatgers iranians i canadencs, derrocat el 8 de gener per l'exèrcit iranià, ha sigut la víctima de la tensió militar i del bloqueig de les comunicacions electròniques per part de l'exèrcit estatunidenc. Aquesta tragèdia ha rel·lançat les protestes hostils tant contra el president Hassan Rohani com contra el guia suprem Alí Khamenei.

Els treballadors avançats del món sencer estan a favor de l'enderrocament del règim dels aiatollàs, que va nèixer fruit de l'aixafament de la revolució de 1978-1979, que va matar a milers de militants obrers, que va preservar el capitalisme i es va incorporar a ell, que reprimeix les vagues, oprimeix a les dones, a les minories nacionals i als homosexuals. Però aqueixa tasca no pot deixar-se en mans de Trump, el Pentàgon i la CIA. Són la classe obrera i els oprimits de l'Iran els qui han d'expulsar els capitalistes i botxins islamistes, establir un govern obrer i llaurador basat en els shoras [consells de fàbriques nascuts en 1978-79], obrir el camí a la Federació Socialista d'Orient Mitjà, alliberada de la colonització sionista i de tota opressió imperialista. La millor ajuda que se'ls pot prestar és que el moviment obrer dels Estats Units, Israel i de tots els països s'opose a qualsevol operació militar contra l'Iran i exigisca l'aixecament immediat del bloqueig estatunidenc.

Alt a totes les amenaces estatunidenques i israelianes contra l'Iran!

Fi immediata del bloqueig nord-americà contra l'Iran!

Tancament de totes les bases militars estatunidenques, britàniques, franceses i russes a l'Orient Mitjà i el Mediterrani! fora la flota estatunidenca del Golf Pèrsic, l'Oceà Índic i la Mar Mediterrània!

12 de gener de 2020

Buró Internacional del COREP

Internaciema Kolektivista Cirklo

¡Fuera Piñera! ¡Huelga General hasta vencer! ¡Gobierno obrero!

En Haití, Líbano, Irak y Ecuador los trabajadores y la juventud se manifiestan en masa contra la carestía de la vida, y ahora se suman los de Chile.

El 7 de octubre, el gobierno del capitalista y dirigente del partido Renovación Nacional (RN) Sebastián Piñera, presidente elegido en diciembre de 2017, decide el aumento del billete de transporte público (metro, bus, trenes) en la capital Santiago, desde 800 hasta 830 pesos (+ 3.75%). En este país, que experimentó una sangrienta contrarrevolución y una larga dictadura militar (1973-1990), este incremento ha hecho saltar el polvo porque los precios de los productos diarios son equivalentes a los de Europa, pero no los ingresos de los proletarios: el salario mínimo es de 270,000 pesos (400

euros), el salario medio de 500,000 pesos (750 euros).

Además, uno de los legados del régimen del general Pinochet, que no ha sido tocado por los gobiernos de colaboración de clase

(del Partido Socialista -PSC- desde 2006 hasta 2010, y del PSC con el Partido Comunista de Chile -PCC- de 2014 a 2018), es la ausencia de servicios públicos, que compensa algo la debilidad de los salarios directos. Todo está privatizado: educación, salud, pensiones... incluso las cárceles. Si bien el desempleo es relativamente bajo, las desigualdades sociales son llamativas y 11 de cada 18 chilenos están endeudados para sobrevivir.

La proclamación del estado de emergencia con el ejército en primera línea

En los días posteriores al aumento de las tarifas, los estudiantes de secundaria y universitarios de Santiago de Chile lanzan una lucha espontánea llamando a viajar sin billete, y ocupando las estaciones de metro imponiéndola gratuidad para exigir la cancelación de la medida. El gobierno responde enviando a la policía y el ejército, evacuando estaciones y con una violenta represión. El 17 de octubre, el sindicato de trabajadores del metro, vinculado a la Confederación Unitaria de Trabajadores (CUT), denuncia la presencia policial y exige una tarifa social. El 18 de octubre, se lanza una convocatoria de manifestaciones en las redes sociales y miles de personas se manifiestan en Santiago frente a las estaciones de metro. El lumpen aprovecha la oportunidad para saquear los supermercados y una minoría anarquista incendia autobuses públicos y estaciones de metro.

El 19 de octubre, el presidente Piñera decide cancelar el aumento pero, gracias a una ley que data de la dictadura, establece un estado de emergencia en las 3 principales ciudades del país (Concepción, Valparaíso, Santiago). Más de 10.000 soldados patrullan las ciudades, controlan y aseguran el toque de queda por la noche en la capital y su área metropolitana. Entonces la gente ha respondido saliendo en masa a las calles al grito de

"¡Fuera Piñera, fuera el ejército! Decenas de miles de manifestantes hacen caceroladas en todo el país. Los más decididos atacan edificios públicos, mientras que otros saquean supermercados. El ejército detiene centenares de personas

(se reportan desapariciones, violaciones y torturas como el tiempo de Pinochet), dispara sus armas y hiere a docenas de personas. Hay varios muertos.

El 20 de octubre, Piñera justifica el mantenimiento del dispositivo militar: "Estamos en guerra contra un enemigo poderoso". Pero nada detiene a las masas que rechazan el regreso de la dictadura. Al día siguiente, Piñera convoca a los partidos de oposición y recibe el apoyo de todos los partidos burgueses (RN, UDI, PDC, PRSD, PPD). Los partidos obreros burgueses (PSC, PCCh) y la coalición pequeño burguesa Frente amplio (FA) se niegan a acudir mientras se mantenga el estado de emergencia. Pero se niegan a asumir la exigencia popular de derrocar al presidente.

El 21 de octubre, a petición del sindicato de estibadores de Valparaíso, una huelga de apoyo al movimiento es seguida en todo el país por el 95% de los trabajadores del sector. El mismo día, la mina de cobre más grande del mundo, propiedad del grupo anglo-australiano BHP,

para el trabajo a convocatoria del sindicato. Los 3.000 mineros ya habían realizado 6 semanas de huelga a finales de 2017 en demanda de un aumento salarial.

El 22 de octubre, el presidente finge un paso atrás al pedir «perdón» mientras mantiene el estado de emergencia. También trata de calmar a los millones de

trabajadores del país anunciando el aumento del 20% de la pensión mínima, del salario mínimo, la congelación del aumento del 9% en la tarifa eléctrica, la reducción de precio de las medicinas, la disminución de las «asignaciones» de los parlamentarios (32 veces más altas que el salario mínimo), el aumento de los impuestos a los más ricos.

La válvula de las jornadas de acción y la maniobra de diversión de la Asamblea constituyente

El mismo día, la Mesa de Unidad Social, una coalición de sindicatos y asociaciones formada por la burocracia del PCCh en la dirección de la CUT, llama a una huelga con el apoyo del PCCh y el FA. Pero está limitada a 48 horas. Y ya lanzala posibilidad de una asamblea constituyente.

Proponemos avanzar a una Asamblea Nacional Constituyente para que elabore participativamente un nuevo marco estructural de la sociedad chilena, y que abra paso a un nuevo modelo de desarrollo nacional, que ponga término al actual modelo neoliberal injusto y abusivo.

Finalmente, rechazamos las graves declaraciones del Presidente Piñera que señala que "está en guerra" en contra el pueblo de Chile. Quién arrastra al país a una grave confrontación no merece ser Presidente de Chile, por lo que exigimos su renuncia.

CUT, 22 octubre

Una asamblea constituyente es una maniobra de diversión, una pura solución burguesa en un país que reconoce a los partidos políticos y ya concede elecciones por sufragio universal. Los herederos del estalinismo - responsables de haber desarmado a las masas y haber aplaudido el nombramiento del general Pinochet en el Gobierno del Frente Popular de Allende en 1973 - protegen al estado burgués y al capitalismo chileno. Para ello, intentan limitar la huelga y canalizar al proletariado y a los jóvenes hacia la reorganización de las instituciones, dejando intactos al ejército y la policía. Sus asistentes centristas (PTR-FTCI, MA-LIS, MST-UIT ...) también defienden esta salida para la burguesía, que ellos pintan de rojo con su "asamblea constituyente libre y soberana".

La huelga se sigue masivamente. El 23 de octubre más de un millón de personas se manifiestan por todo el país. Las direcciones sindicales logran evitar la autoorganización de la clase trabajadora y el movimiento estudiantil. No se crean servicios de orden. De manera complementaria a las maniobras de la MUS, los dos partidos reformistas exigen un "diálogo social"

entre el presidente, que así se mantendría en el poder, y la burocracia sindical a través de la propia MUS.

El único espacio de diálogo legítimo y democrático, es el que considere, en igualdad de condiciones, a la Mesa de la Unidad Social. El gobierno debe terminar con la exclusión que trata de imponer.

PCCh, 23 octubre

El verdadero diálogo debe realizarse (...) nosotros contamos con mecanismos para hacerle llegar al Gobierno nuestras propuestas

PSC, 24 octubre

El 23 de octubre, mientras piden un diálogo social con el gobierno asesino, los parlamentarios del PCCh y del FA lanzan una "acusación constitucional". Se trata de un procedimiento de juicio político, que debe ser aprobado por una mayoría parlamentaria (que no se puede cumplir). De esta manera, los cretinos parlamentarios intentan adormecer a las masas con falsas ilusiones para que confíen en la asamblea nacional que apoya a Piñera desde su elección en 2017.

Pero las masas no han hecho caso de estos llamamientos vergonzosos a fin de mantener al gobierno actual en el poder. El 25 de octubre, más de un millón de manifestantes en Santiago y cientos de miles más en el país exigen el fin del estado de emergencia y de la represión. El 26 de octubre, frente a la aguda crisis política y social, el presidente decide una reorganización de un tercio de los ministros, incluido el de interior, al que culpabiliza de la represión. Suspende el toque de queda en Santiago pero mantiene el estado de

emergenciay la movilización de 20,000 soldados.

El 27 de octubre, Piñera firma los decretos para levantar el estado de emergencia. Su balance, según el Instituto Nacional de Derechos Humanos (NHRI), es de 20

mueritos, 3.712 detenidos, 1.100 heridos, 600 de ellos por armas de fuego y 120 lesiones oculares. El INDH actualmente apoya 120 denuncias contra la policía y el ejército, incluidas 94 por tortura, 5 por homicidio y 14 por violencias sexuales.

¡Autodefensa, formación de comités y de cordones, gobierno de los trabajadores!

La movilización espontánea contra el aumento de las tarifas y la amenaza de la unión entre estudiantes, trabajadores y habitantes de los barrios populares han conseguido arrancar concesiones. Pero a pesar de la violencia policial y militar, los dirigentes de los partidos "reformistas" y los sindicatos rechazan cualquier organización de servicios de orden y milicias populares para defenderse. La mayoría incluso dice que rechaza toda violencia, dando a entender que los manifestantes son tan culpables como las "fuerzas de orden".

A día de hoy, el presidente multimillonario todavía está en su sitio, con su mayoría parlamentaria, su policía y su ejército. Su mejor protección es la colaboración de clase de los dirigentes actuales del movimiento obrero.

El 28 de octubre, la Mesa Unidad Social convoca un nuevo día de acción de 24 horas para el 30 de octubre. La convocatoria se cuida mucho de no exigir la caída de Piñera, y mucho menos la disolución de la policía y el ejército profesional.

Discutir un Nuevo Pacto Social es construir entre todos y todas una nueva Constitución, considerando la más amplia participación. Y el único mecanismo que nos permite abrir las puertas a que todas y todos nos sintamos convocados e interpelados es a través de una Asamblea Constituyente. (MUS, 28 octubre)

El 29 de octubre, el PCCh le pide al gobierno que convoque un referéndum en diciembre para "una nueva constitución". El 30 de octubre, el PS y el partido pequeño burgués RD (miembro del FA) acuerdan reunirse con el nuevo Ministro del Interior.

Contra la política de traición, los trabajadores y los jóvenes necesitan un partido obrero revolucionario. Solo puede construirse a partir de un programa de ruptura con la clase capitalista y su estado, de reivindicaciones transitorias hasta la toma del poder.

- nacionalización y gratuidad de la educación, la sanidad, los transportes,
- aumento de salarios y pensiones, indexación con respecto a los precios,
- revocabilidad de los representantes electos y su remuneración al nivel de los trabajadores

calificados,

- disolución de los cuerpos represivos...

Estas afirmaciones son incompatibles con el gobierno capitalista de Piñera. Al contrario de lo que dicen el PS, el PCCh, el FA, la CUT y la Mesa Unidad Social y sus cómplices centristas, no se pueden ganar con días de acción de 24 o 48 horas. Se necesita la huelga general hasta la victoria.

En Bolivia (2006-2009) o Túnez (2011-14), la Asamblea Constituyente fue utilizada por la burguesía "democrática" y sus agentes en la clase trabajadora para desviar el movimiento revolucionario de las masas y preservar el estado burgués. Para conseguir de manera duradera las reivindicaciones obreras, estudiantiles y populares, es necesario tomar el poder, establecer un gobierno obrero que expropié la gran capital nacional y extranjero (incluida la familia Piñera).

Para conseguirlo, las masas deben organizarse en asambleas en los cuarteles, el campo, los barrios, los lugares de estudio, las administraciones y las empresas. Los trabajadores y los jóvenes deben volver a retomar la experiencia de los comités y los cordones de 1972-1973, que sentaron las bases de un poder obrero. Estableciendo organismos soviéticos, coordinándolos, las masas abrirán la posibilidad de un gobierno obrero. Un gobierno que ataque decididamente al capitalismo, desmantele el estado burgués y avance hacia la federación socialista de América Latina. Esta es la perspectiva que le falta a la clase obrera. Para implantarla, hay que combatir a los agentes de la burguesía, hay que construir un partido del tipo del Partido bolchevique que llevó a la revolución rusa a la victoria.

30 de octubre de 2019

CoReP (Alemania, Austria, Canadá, Francia, Turquía)

IKC (Estado Español)

¡Retirada inmediata del ejército turco de Siria!

El 6 de octubre, el presidente de los Estados Unidos, Trump, habló por teléfono con el presidente de Turquía, Erdogan, y acto seguido ordenó la retirada de las "fuerzas especiales" del ejército de Estados Unidos en la frontera noreste de Siria. Esta zona ha sido retomada por el PYD kurdo de Siria y su milicia YPG, que ha estado luchando contra los islamistas desde 2013, recibiendo ayuda del ejército de EE. UU. desde 2016.

El 7 de octubre, el ejército turco concentra tropas en la frontera entre Siria y Turquía. El 9 de octubre, el Ministro de Asuntos Exteriores Lavrov se pronuncia contra de cualquier posibilidad de aparición de un estado kurdo. El mismo día, tras intensos bombardeos, el ejército turco invade Siria por tercera vez en tres años, apoyándose en el "Ejército Nacional Sirio" compuesto por escombros del ASL sirio y sobre todo por islamistas que algunos cretino autodenominados "trotskistas"

(LOI Argentina, CWG Nueva Zelanda, RKOL Austria ...) presentan como "revolucionarios". La invasión decidida por el gobierno del AKP islamista recibe el apoyo del clero musulmán (las 60.000 mezquitas han difundido la "oración de reconquista"), de los principales medios de comunicación y de todos los demás partidos burgueses (MHP, CHP, İYİ Parti ...)

Todas las organizaciones obreras en Turquía, Siria y todos los países deben pronunciarse en contra de la invasión por Turquía y sus auxiliares islamistas de las zonas de población kurda de Siria.

El movimiento obrero turco, vista la guerra emprendida por el estado burgués turco contra su minoría kurda, debe pronunciarse además por el derecho a la independencia de Kurdistan actualmente adscrito al territorio turco: es la única manera de unir a la clase obrera de toda Turquía. El movimiento obrero sirio, iraquí e iraní debe pronunciarse por el derecho a la autodeterminación de las minorías kurdas y el derecho a formar un estado kurdo unificado: esta es la única manera de unir a la clase trabajadora en estos estados.

En Oriente Medio, la lucha contra la opresión nacional de la que son víctimas los kurdos no puede dejarse en manos de camarillas burguesas como el PDK, el PUK, el PKK, el PYD, etc. Todos los partidos nacionalistas subordinan el destino del pueblo kurdo a uno u otro poder regional en rivalidad (Turquía, Irán, Israel ...), o a las potencias imperialistas (Estados Unidos, Rusia ...). La clase trabajadora, luchando por la revolución socialista, es la única capaz de luchar sinceramente por los derechos de los pueblos oprimidos (palestinos, kurdos ...) y las minorías religiosas de toda la región.

¡Frente único obrero por la retirada del ejército turco de Siria!

11 de octubre de 2019

CoReP (Alemania, Austria, Canadá, Francia, Turquía)

IKC (Estado Español)

Dialèctica de la (malaguanyada) Natura

per M. Cobalt

L'espoli capitalista en la recerca de beneficis sense limit provoca el deteriorament de l'entorn natural (contaminació, canvi climàtic, exhauriment de recursos...). La lluita contra aquest cal dirigir-la contra els danys mediambientals concrets, però sempre amb l'horitzó de la superació del capitalisme. No són acceptables les transversalitats amb les forces burgeses i llurs aliades, que només volen fer perdurar el sistema.

En la societat socialista futura, la natura s'ha de concebre com el marc on s'ha de desenvolupar harmònicament la vida de la humanitat i de tots els éssers vius.

La Natura, de la societat primitiva de caçadors al capitalisme

L'ésser humà és part de la natura encara que sovint ho ha oblidat. Cada civilització ha tingut una determinada relació amb la natura, condicionada pel tipus de producció i per l'estructura social. En efecte: la natura forma part de la cadena de producció i distribució de bens útils per a la vida humana en tant que subministradora de primeres matèries i per proporcionar l'entorn vital en què aquesta vida discorre. I aquesta relació civilització-natura ha estat depenent del tipus de societat, les seues creences i valors.

Con a conseqüència, en cada fase històrica ha existit una actitud de fet- quan no «teoritzada» en forma religiosa o ideològica- vers la natura, basada en la suposició que la vida humana era possible, sense inconvenients ni limit, en el marc de les relacions productives que la seua civilització imposava. Tanmateix, la natura sovint ha estat molt lluny del que els humans han desitjat i els ha mostrat la seua negativitat dialèctica. Hi ha hagut grans discrepàncies entre allò que els humans desitjaven que la natura fos i la manera en què la natura, sovint per l'acció prèvia dels humans, s'ha comportat. De fet, algunes civilitzacions s'han afeblit o desaparegut per col·lapsar amb el marc natural que les suportava.

En èpoques molt antigues, quan el mode de producció es basava en la cacera, es considerava la natura des del punt de vista de proveïment d'aliment animal i vegetal silvestre; la humanitat pertorbava feblement la natura; tanmateix hi quedà la marca de desaparició d'algunes espècies animals. Va ser una etapa molt llarga de «comunisme primitiu», en què la societat estava organitzada en tribus i unitats gentils, sense la aparició de les classes socials i l'estat.

Més tard, amb l'aparició de l'agricultura, l'acumulació de riqueses i l'aparició de la societat de classes, la natura va accentuar

el seu paper «econòmic» en quant a font necessària de riquesa. L'actitud envers la natura va derivar al desig de bones collites i de fer circular els bens produïts en el marc de l'estructura d'explotació corresponent: predominantment esclavista en les societats antigues o de servitud feudal durant l'Edat Mitjana. Mentre que les pràctiques màgiques i deïtats de l'època anterior propiciaven la cacera, ara les deïtats eren pregades per a la bona collita i la fertilitat, amés de justificacions dels privilegis de les classes superiors, això darrer directament fruit de l'estructura classista de la societat. En aquesta etapa, la humanitat pertorbà molt més profundament el marc natural, convertint la vegetació primigènia en camps de conreu i terrenys per a la ramaderia. De vegades la natura va ser pertorbada talment que els terrenys es van exhaurir i algunes civilitzacions van decaure o desaparèixer, especialment a l'Orient i el nord d'Àfrica. El geògraf grec Estrabón esmentava que la península ibèrica era plena de boscs des de Gibraltar als Pirineus...abans que l'explotació ramadera i militar la convertiren en el semi-erm que, parcialment, és avui, en algunes zones. Tanmateix, encara que la natura reaccionava dialècticament de manera oposada al que hom esperava d'ella, l'impacte global de la Humanitat sobre la Natura en aquesta fase encara era, en molts aspectes, suportable.

Amb l'adveniment del capitalisme, les relacions i l'actitud practica- és a dir descrita pels fets, independentment de qualsevol verbalització interessada - envers la natura canvia radicalment i l'impacte de la civilització amb la natura esdevé molt més pronunciat. Ara es tracta de convertir els recursos minerals i animals, incloent els propis humans com a «empleats», en elements necessaris per a la generació de plusvàlua. En aquest marc i especialment des de mitjans del segle XIX, l'energia animal o humana com a impulsora de les màquines productives és substituïda per la massiva combustió de combustibles fòssils. Minerals relativament escassos s'incorporen a mercaderies produïdes massivament, amenaçant cada cop més els recursos globals. Allò decisiu en aquesta època és la recerca del benefici econòmic il·limitat. Per a

la burgesia, l'explotació de la natura no hauria de tenir límit, talment com l'avarícia del burgès. Doncs, la representació de la natura pel capitalisme és la d'un context en què l'acció econòmica pot treure profit sense cap limitació.

Això es veu complicat amés pel fet que l'impacte de l'acció humana sobre la natura és ara d'un ordre de magnitud tal, degut a la població i la intensitat, que **ja no es pot considerar irrelevant en una perspectiva planetària**, com esdevenia, a nivell de tot el planeta, en etapes precedents. Aquest fet ja va ser reconegut amplament pel pensament burgès durant els anys 70 del passat segle XX. (1)

El conflicte dialèctic en la natura

La vella dialèctica ens descriu la contradicció que l'home ha introduït en la natura. Per a la mentalitat capitalista la natura «en si» és tota una sèrie de materials que, graciosament, algun ésser meravellós o potser la bona sort ha preparat que a que en traga profit: els minerals es presenten per a transformar-los i utilitzar-los sense més; els petroli per a esdevenir combustibles fòssils... tot per al progrés i el benefici econòmic del burgès. Incloent el Proletariat. Però la natura no és això. La natura es manifesta, com el contrari d'això: com la corda en què penjar-se el burgès, en forma de contaminació i carència. **El capitalisme en la natura ens adreça directament a la natura del capitalisme.**

La corrosiva dialèctica ens mostra, avui com ahir, l'oposició entre l'aparentment ordenat món de la burgesia i l'infern que bull sota ell i que ens pot engolir a tots. La contradicció entre la forma en què la burgesia considera la natura i la reacció de la natura sobre la civilització ens indica quin ha d'estar la nostra actitud en aquest conflicte i quin és el concepte futur que hem de tenir amb la relació amb la natura: el d'un equilibri en el marc d'una societat on s'haurà substituït la irracionalitat de la producció i consum capitalistes per la racionalitat socialista.

De com la burgesia desvia el problema envers el seu propi benefici

Hem remarcat que l'actual estat de contaminació i de canvi climàtic deriva de les conseqüències nefastes de l'acció del capitalisme envers la natura. Quan el desastre mediambiental comença a ésser evident per a capes creixents de la població, els cervells burgesos destillen nous conceptes-defensa per a desviar aquelles línies de pensament....a ser possible per a transformar-les en noves fonts de benefici explotador!.

Això lliga, amés, amb un altre fet, no sense relació amb el caràcter depredador de la natura del capitalisme: els cicles de crisi econòmica per saturació de mercats, degut a la producció irracional i caòtica de mercaderies. La sortida d'aquestes crisis recurrents sempre implica la destrucció massiva de capital, necessària per obrir una nova etapa d'acumulació fins a la següent crisi. La versió «suau» d'aquesta destrucció és la fallida massiva de tot tipus d'empreses, incloses les de caràcter financer, amb el conseqüent tancament de fàbriques i reducció de la producció. I, quant no és suficient, sempre queda el recurs a les guerres imperialistes, destructores d'infraestructures, medis de producció i vides. A hores

d'ara, l'alarma mediambiental està sent utilitzada per intentar conjurar l'amenaça d'una nova crisi econòmica mundial a base de grans inversions en infraestructures finançades amb més deute públic, que aniran acompanyades de la liquidació (també subvencionada per l'estat) d'una part de capital invertit en tecnologies i/o productor de mercaderies «poc amigables» amb el medi ambient. Es tracta també de crear nous espais de mercaderies «amigues del medi ambient», que permetrien relançar l'activitat econòmica. La mateixa ONU, per boca del seu president, ha animat recentment en aquest sentit. S'obriria així un ample espai econòmic, a omplir amb mercaderies i infraestructures, d'una manera equivalent a compensar la destrucció resultat d'una guerra.

Les lleis mediambientals que el capitalisme s'ha vist obligat a generar recentment són les que creu imprescindibles per a continuar el pillatge de la natura. Quan es tracta de limitar significativament els beneficis en temes que tenen una incidència mediambiental, encara que siga seriosa, la burgesia es nega a assumir-

los de facto i fins i tot de manera aparent o retòrica, com esdevé amb els compromisos sobre l'acord climàtic (protocol de Kyoto, acord de Paris, Cimera del clima 2019). Tanmateix, a nivell microeconòmic, qualsevol empresa industrial, fins i tot la que fabrica productes més nocius per als humans, és susceptible d'atènyer la «certificació mediambiental» mitjançant hipòcrites ajustos a la legislació burgesa.

Aleshores, la **jugada mestra** de les eminències ecologistes del capitalisme és la següent: (a) culpabilitzar el proletariat per l'ús de l'energia, el menjar, el transport etc.; amb això (b) desviar la seua consciència del fet que és el **capitalisme l'únic culpable de la crisi** mediambiental i a través d'una (c) **falsa consciència ecològica, socialment transversal** (com el feminisme transversal, el ciutadanisme transversal...) i dirigir la població a consumir tot tipus de mercaderies, materials i «espirituals» d'un cert «reformisme ecològic», sota el mantra que és impossible canviar el capitalisme.

En aquest sentit cal esmentar que cap dels moviments «ecologistes» s'adreça a la superació del capitalisme, ans a alguns aspectes de manera que el capitalisme pot continuar si els efectes negatius de l'agressió mediambiental desaparegueren. Propòsits amés, totalment delirants. Moviments com Green Peace o Extinction Rebellion critiquen de paraula i fet alguns desgavells ecològics del capitalisme, però no plantegen una alternativa al sistema, només reformes per a no passar de certes línies roges. Altres moviments com la «vaga d'escolars contra el canvi climàtic» són fàcilment manipulats per un cert ecologisme burgès transversal.

Si considerem les posicions polítiques dels partits polítics anomenats «verds» no trobarem una diagnosi que permeti concloure que cal superar el capitalisme per una forma diferent de societat. Molt al contrari, trobarem tota classe de receptes de com millorar aquell o aquell altre aspecte dels impactes mediambientals del sistema. En el partit «los verdes», per exemple, inclouen com a element del seu ideari el «lliberalisme verd», «Variant del liberalisme que afegeix polítiques verds al seu discurs ideològic». Molts citen com a gran cimera intel·lectual d'aquest pastís pudent a M. Wissenburg, autor de la Bíblia del moviment (2). És fàcil arribar a la conclusió que d'aquest tipus de moviments no pot sortir mai cap postura que apunte a una crítica real del capitalisme, perquè precisament està defensant la seua filosofia profunda, pretesament adaptada a les circumstàncies actuals.

Algunes posicions «marxistes» insuficients

En el camp «marxista» normalment les posicions deriven dels escrits dels «pares fundadors», que certament consideraren el tema sucintament, evidentment no en el context en què avui ens trobem, per motius obvis. No pretenem fer ací una valoració de les diverses postures. Però si volem considerar dues tendències perquè suposen, al nostre entendre, concepcions errònies, que altres camarades ja han criticat encertadament (3).

Una tendència té a veure amb la crítica de l'avanç tecnològic i la recomanació de retrocedir a contextos «naturals». Des del nostre punt de vista, no cal «retrocedir» ans avançar apuntant cap a un desenvolupament tecnològic compatible amb la natura mínimament pertorbada però també amb la conservació de l'espècie humana. I per a arribar a aquesta desitjable meta, ens cal la tecnologia: ens cal energia renovable alternativa de manera massiva, substitució de matèries contaminants derivades del petroli per altres...Tot això en el marc d'una racionalització global amb

consideracions estratègiques amb components, també, tecnològics.

L'altra tendència, pel contrari, glorifica la tecnologia i menysprea els plantejaments «ecologistes» com a petit-burgesos. També ací l'error manifesta una molt superficial comprensió de les idees «marxistes». La contaminació i l'agressió brutal a la natura no són una frivolitat perifèrica del capitalisme, ans la conseqüència d'aquest sistema econòmic en el seu propòsit d'arribar a beneficis malgrat que rebente el món. Considerem la destrucció de les selves amazòniques, la contaminació dels oceans per plàstics, l'augment de la temperatura del planeta i del nivell del mar, la contaminació de l'aire de les ciutats. Les conseqüències d'aquests fets, que afectaran els més pobres, i tant més directament com més pobres siguen, no són cap frivolitat. Pel contrari, minimitzar-les tampoc són una frivolitat, ans passar-se al camp del capital de la manera més vergonyosa: sota disfressa de «marxista».

L'alternativa: més enllà del capitalisme

«Naturalment», és treball dels revolucionaris desmuntar tots els mecanismes d'engany i mistificació abans esmentats, així com desenvolupar les concepcions que ens poden ajudar a bastir una nova societat. Perquè el cert és que ens cal desenvolupar el nou marc que requerim en les relacions de la Humanitat, en el futur. Aquest marc cal contemplar-lo inexcusablement en la perspectiva d'una societat collectivista, caracteritzada per la desaparició de les classes socials i per la democràcia real, directa, exercida en les unitats de convivència i treball, internacionalment federades. Fora erroni adoptar posicions «ecologistes» al marge de la perspectiva de la crítica i superació del capitalisme.

La causa de la crisi climàtica i ecològica és intrínseca al capitalisme, que se manifesta quan les seues conseqüències arriben fins als límits de tolerància planetària. El capitalisme, i només el capitalisme és el culpable: al Proletariat li correspondrà executar la única sentència possible.

Arribem així al punt essencial que cal destacar: des del nostre punt de vista: la única solució coherent i amb possibilitat de redreçar el desastre produït pel capitalisme, és **la destrucció de l'estructura socio-política capitalista i la seua substitució per un altra de racional i igualitària, regida per la democràcia integral:**

Què fer ara

Tenint clars els objectius a llarg termini, s'ens planteja naturalment la qüestió de **què fer en el present**. Certament, no podem seure a esperar que vingui una revolució que ho canvie tot. La quotidianitat planteja contínuament conflictes concrets als qui donar resposta. De fet, aquestes respostes s'inscriuran en el procés de transformació social. Per tant es planteja la qüestió de com desenvolupar-hi un treball polític coherent amb la constitució del proletariat com a classe conscient candidata al poder polític.

Les nostres propostes polítiques han d'evitar la fusió en fronts comuns amb les forces burgeses, incloent-hi qualsevol força «d'esquerres» que hi col·labore. Cal

el collectivisme, socialisme que integra les comunitats territorials i sectorials de treballadors:

El Poder Internacional dels Consells Obrers

En aquest sistema social es podria escometre els canvis en profunditat que el sistema productiu dels humans requereix per tal de garantir l'equilibri vital de la humanitat i els éssers vius. Tota solució que no elimine la causa, és a dir el capitalisme, és una solució fictícia; que, en el millor dels casos, difereix en el temps alguns dels efectes del caos.

La concepció de la natura que convé a una societat com la que pretenem crear ha de caracteritzar-se per **considerar la natura com el marc on s'ha de desenvolupar harmònicament la vida de la humanitat i de tots els éssers vius. Obviament, la humanitat ha de tenir un impacte sobre la natura; això és inevitable degut entre altres coses al seu tamany relatiu respecte l'entorn del planeta. Es tracta de racionalitzar i minimitzar aquest impacte, de manera coherent amb la supervivència de tots els éssers vius.** Per a això caldrà resoldre problemes mundials relatius a l'energia i fabricació dels productes d'ús. Aquests problemes només tenen solució en el marc racional d'una societat sense classes.

preservar sempre la coherència amb els principis.

Cada defensa nostra **concreta** del medi ambient deu d'apuntar sempre a la causa productora, això és el capitalisme i apuntar cap al collectivisme amb solucions immediates tàctiques coherents amb ell. Aquesta actitud no solament és l'adequada per a la lluita mediambiental, ans per a tota lluita d'un aspecte parcial de la lluita anticapitalista.

I no oblidem que la humanitat és també natura, i el seu alliberament apunta també a la superació del capitalisme.

Notes

(1) «Els límits del creixement», Club de Roma.(1972)

(*) «Green liberalism: the free and the green society», M.Wissenburg.

(*) Gruppe Klassenkampf, Austria:»Programatische Grundlagen der GKK», tesis 70 -74

Revistes anteriors

Kreta cirklo no. 1 Primavera 2018

<http://www.ikcirklo.org/erojn/revista/no1-2018-primavera/>

Kreta cirklo no. 2 Tardor 2018

<http://www.ikcirklo.org/erojn/revista/no2-2018-tardor/>

Kreta cirklo no. 3 Hivern 2019

<http://www.ikcirklo.org/erojn/revista/no3-2019-hivern/>

Kreta cirklo no. 4 Primavera-Estiu 2019

<https://www.ikcirklo.org/ca/erojn/revista/no4-2019-primavera/>